

FACKLIG KAMP FÖR EN BÄTTRE VÄRLD

FÖRORD

Grunden för fackföreningsrörelsen är att människor sluter sig samman på sina arbetsplatser för att förbättra sina villkor. I den här broschyren finns exempel på några av de fackliga projekt som Palmecentret driver runt om i världen, tillsammans med medlemsorganisationerna.

Det är en brokig skara av människor, som lever under ganska olika förutsättningar, som presenteras. Men alla dessa fackligt aktiva har en sak gemensamt. Det är att de har insett att de är starkare tillsammans. De har, precis som vi inom den svenska arbetarrörelsen, dragit slutsatsen att om man organiserar sig och kämpar tillsammans kan man förbättra sina villkor på jobbet, och på sikt även göra världen lite bättre.

Den svenska fackföreningsrörelsen har en lång tradition av internationellt solidaritetsarbete. Eftersom löntagarna i grunden har gemensamma intressen oavsett var de bor och var de kommer ifrån är det nödvändigt att vi samarbetar med våra kamrater i Afrika, Asien, Latinamerika, Mellanöstern, på Balkan och andra ställen.

Det internationella fackliga arbetet är också ett sätt att utveckla oss själva och våra organisationer. På många sätt är det samma frågor vi arbetar med: kampen för en bättre arbetsmiljö, för trygga jobb med löner man kan leva på, och för ett arbetsliv fritt från förtryck och diskriminering. Vi kan lära oss mycket genom att ta del av andras erfarenheter.

Wanja Lundby-Wedin,
ordförande Olof Palmes
internationella center

FOTO: JENS OHLSSON

OLOF PALMES INTERNATIONELLA CENTER

Postadress Box 836, 10136 Stockholm
Besöksadress Sveavägen 68, Stockholm
Telefon 08-677 5770
E-post info@palmecenter.se
Hemsida www.palmecenter.se

FACKLIGT ARBETE – EN DEL AV DE GLOBALA MÅLEN

De globala målen är världens gemensamma plan för att skapa en rättvis och hållbar framtid. Målen har tagits fram i FN och är bindande för alla medlemsländer 2016–2030. Mål nummer 8 handlar om att stärka arbetares rättigheter, skapa anständiga arbetsvillkor och full sysselsättning. För det krävs organisering och fackligt arbete i alla världens länder.

**8 ANSTÄNDIGA
ARBETSVILLKOR
OCH EKONOMISK
TILLVÄXT**

Denna broschyr har getts ut av Olof Palmes internationella center, april 2016.

Texter där ej annat anges:

Palmecentret/Kalle Holmqvist

GRAFISK FORM Lena Öierstedt

TRYCK Billes tryckeri, Mölndal, 2016

OMSLAGSBILD Foto: IDWF

BAKSIDESBILD Foto: Sentro

ISBN 978-91-86317-10-2

Denna skrift har producerats med ekonomiskt stöd från Sida. Sida ansvarar ej för innehåll, form eller de åsikter som uttrycks.

FACKFÖRENINGSRÖRELSEN VÄXER SNABBT

TEXT & FOTO: FRIDA PERJUS

– Vi får bara två engångsmasker per månad vardera för att täcka våra munnar. Jag måste andas in damm och kol dagligen. Det är farligt och jag är rädd för hur mina lungor påverkas, berättar Kyawt Khaing som arbetar på en nickelfabrik.

Arbetsförhållandena på fabriken är hårda och ohälsosamma. Kyawt arbetar med råmaterial och lägger kol i maskinen för hand.

Kyawt Khaing och hans arbetskamrater Aung Soe Min och Nyein Chan Maung är några av de omkring 50 fackliga aktivister som deltar i en utbildning som arrangeras av Palmecentret, samarbetsorganisationen Institute for Peace och dess partner Cooperation Committee for Trade Unions. Under de senaste åren har organisationerna hjälpt tiotusentals arbetare med att organisera och utbilda sig.

– Nu för tiden är fler arbetare medvetna om sina rättigheter, vilket också gör att fler problem kommer upp till ytan, säger Ko Ye från Cooperation Committee for Trade Unions.

Burma har nyligen fått en demokratiskt vald regering, men militären har fortfarande stor makt – inte bara politiskt utan även ekonomiskt. Det finns ofta ett nära samarbete mellan Burmas militär och utländska storföretag. Fabriken som Kyawt Khaing, Aung Soe Min och Nyein Chan Maung arbetar på ägs av militären tillsammans med ett kinesiskt företag.

Fram till 2012 var det förbjudet att bilda fackföreningar i Burma. Men nu växer fackföreningsrörelsen snabbt.

Kyawt Khaing och hans kamrater har precis startat en fackklubb på nickelfabriken. På en månad har de fått 90 medlemmar.

– Förut var vi tvungna att arbeta tolv timmar om dagen. Efter att vi lärt oss om arbetsrättslagen har vi fått åtta timmars arbetsdag, berättar Kyawt Kahing.*

BURMA

Burma (Myanmar), som uppskattningsvis har drygt 50 miljoner invånare, är en före detta brittisk koloni och blev självständigt 1948. Engelska är fortfarande ett viktigt språk och många organisationer använder engelska beteckningar. Militären tog makten genom en kupp 1962 och Burma blev en av världens mest slutna militärdiktaturer. I slutet av 1980-talet växte demokrati-rörelsen och fick stor internationell uppmärksamhet. Dess mest kända företrädare Aung San Suu Kyi tilldelades Nobels fredspris 1991. Hösten 2015 hölls fria val och den demokratiska oppositionen vann en stor seger. Palmecentret har flera fackliga projekt i Burma, bland annat i samarbete med Livs, Kommunal Bergslagen, Kommunal Öst och Akademikerförbundet SSR.

KREATIV ORGANISERING

TEXT: MADELEINE BENGTSOON FOTO: SENTRO

JOANNA BERNICE S. CORONACION, som gärna kallas Nice Coronacion, är ordförande för den fackliga centralorganisationen Sentros ungdomsråd. Hon berättar om hur arbetslivet kan se ut för unga i Filippinerna.

– Många jobbar med hushållsnära tjänster eller i den informella sektorn, men det är också vanligt att jobba på någon av Filippinernas många snabbmatskedjor. Här har inte McDonald's lyckats konkurrera ut lokala kedjan JollieBee än. Arbetarna på snabbmatskedjorna exploateras rejält. Få är äldre än 23.

Något som har uppmärksammats på kedjorna är så kallat "charity work", där de unga arbetarna förväntas jobba gratis före och efter öppettiderna. Det kan handla om omkring tre timmar obetald övertid per arbetsdag som arbetstagarna har väldigt svårt att säga nej till.

– Arbetarna har sällan koll på sina rättigheter och vågar inte säga ifrån. Därför har vi kampanjen "Respect fast food workers' rights", berättar Nice Coronacion.

I kampanjen har man arrangerat flashmobs, där unga som gillar att dansa organiserats för att demon-

strera genom oväntade dansframträdanden vid snabbmatsrestauranger. På så sätt slår man två flugor i en smäll – man protesterar och ökar solidariteten mellan unga på samma gång. Och har roligt. Något som är väldigt viktigt vid organisering, menar Nice Coronacion.

– De flesta unga äter på snabbmatskedjor, så det är vår strategi att föra samman konsumenterna och arbetarna på ett kul sätt.

Eftersom det är i stort sett omöjligt att besöka snabbmatskedjor med facklig information, bjuder facket in till så kallade "Happy camps". Där får snabbmatsarbetarna träffas under trevliga former vid någon pool, syssla med team building och det viktigaste av allt: dela sina historier med varandra.

– Vi måste fråga dem "vad är problemen på din arbetsplats?" Alltså ställa frågor, inte komma med svaren eller lösningarna. Det är så vi skapar riktigt engagemang, säger Nice Coronacion. *

FOTO: VIKTORIA SVENSSON TORDENBORN

**Marita Lantz,
livsmedelsarbetare på
Dafgårds**

– Det internationella arbetet är viktigt. Dels för att vi skall förstå hur det är ute i världen. Men också för att det behövs global solidaritet när arbetsgivarna är globala.

FILIPPINERNA

Filippinerna har drygt 100 miljoner invånare. Efter att diktatorn Ferdinand Marcos störtades 1986 har utvecklingen i Filippinerna varit omtumlande, men demokratiska partier, fackföreningar och organisationer har vuxit fram. Under de senaste åren har landets arbetarrörelse vunnit mark – både fackligt och politiskt. Kommunal, Livs, Seko och Seko Väst har fackliga projekt i Filippinerna.

STARKARE TILLSAMMANS PÅ COCA-COLA

FOTO: SENTRO

– **ARBETARNA PÅ COCA-COLA** fick betydligt bättre villkor när de organiserade sig. Nu är de anställda mer medvetna om sina rättigheter, berättar Fred Maranon som är maskinoperatör på Coca-Colas fabrik i San Fernando och ordförande för den lokala fackföreningen.

En viktig fråga för bryggeriarbetarna är kampen för trygga anställningar. För en tid sedan drev fackklubbarna på Filippinernas 21 Coca-Cola-fabriker en gemensam kampanj mot tillfälliga anställningar och för att deras fackliga rättigheter skulle respekteras.

Kampanjen har bidragit till att 4 000 av 7 000 anställda fått bättre anställningsformer. Och efter att man började förhandla gemensamt har lönerna gått upp.

– Vi kommunicerar mycket med andra fackföreningar, och vi kan enkelt mobilisera hela rörelsen. Det sätter press på Coca-Colas ledning, berättar Fred.

Fackföreningen på Coca-Cola har också ett nära samarbete med svenska fackförbundet Livs. Aktivister från Livs har besökt Filippinerna och deltagit i möten och demonstrationer.

Coca-Cola-arbetarnas fackförening är ansluten till den fackliga centralorganisationen Sentro ng mga Nagkakaisa at Progresibong Manggagawa (Sentro), som bildades 2013. I Sentro ingår bland annat fackliga organisationer för anställda i livsmedelsindustrin, metallindustrin, transportbranschen, på hotell och sjukhus.

Sentro har ett förbunds kontor i Quezon City, men grunden för det fackliga arbetet är organiseringen ute på arbetsplatserna. Då gäller det att medlemmarna är enade och inser att de har gemensamma intressen som arbetare, även om de kan vara olika som individer. Sentro arbetar därför aktivt för jämställdhet och mot diskriminering av kvinnor, homo-/bisexuella och transpersoner, samt av etniska minoriteter.

– Det är väldigt viktigt att organisera alla anställda oavsett till exempel kön och sexuell läggning, säger Fred Maranon.

Sentro arbetar även aktivt med miljöpolitik, framför allt klimatfrågan. *

ARBETSPLATSEN ÄR OCKUPERAD!

TEXT: ANNIKA TORSTENSSON

FOTO: IRFAN REDZOVIC

PÅ DEN VACKRA GÅGATAN Strosmajerova i Sarajevo ligger butiken Mura. Den drevs fram tills förra året av företaget Sarajevotextil som har funnits i 65 år. I dag är affären ockuperad av 45 anställda som kräver att få ut obetalda löner och pensioner.

– Jag var kvar under kriget och skyddade butiken från tjuvar och skadegörelse. Jag känner mig förnedrad och arg. Ledsen. Men jag fortsätter att kämpa, säger Bešlija Aida som har arbetat på företaget i 40 år.

Hon tvingades gå i pension i förtid och var lovad åtta månaders full lön som hon inte har sett någonting av.

Sarajevotextil var statsägt före kriget och togs i samband med privatiseringen över av två huvudägare. Problemen började när ägarna blev osams: den ene stämde den andre och banken frös företagets konton.

– En period betalade företaget ut lön kontant, vilket

strider mot lagen, och de betalade inte in skatt. Det upptäckte de anställda först när någon behövde vård eller skulle gå i pension, säger Mersiha Beširović, ordförande för fackförbundet STBIH som organiserar handelsanställda. Alla anställda på Sarajevotextil är medlemmar i facket.

– Jag trodde aldrig de skulle behandla oss så här, säger Sadeta Hodžić, som har arbetat 36 år på företaget och inte fått någon lön sedan mars förra året.

– Jag är ensamstående mamma, min man dödades i kriget. Båda mina barn har studerat på universitetet men ingen av dem har jobb.

I måndags stängde den nya ägaren av elen. Kyliga dagar är det iskallt i den tomma butiken.

– Vi håller humöret uppe trots allt. Har vi överlevt kriget så är det här en barnlek. Någon tar med sig te, en annan kakor och sen sitter vi här hela dagen, säger Sadeta Hodžić.

– Vi stannar tre år om vi måste, tillägger Amela Bujvić. *

SPARKADE STÄDESKOR FÖRSVARAR SIG

TEXT: ANNIKA TORSTENSSON FOTO: IRFAN REDZOVIC

DET BOSNISKA HANDELSFACKET STBIH driver tillsammans med svenska Handelsanställdas förbund nätverket Para-Legal som hjälper arbetare att hävda sina rättigheter.

Para-Legal bygger på att fackmedlemmar tränas i att själva förhandla och ge juridisk rådgivning.

Till STBIH:s kontor i Sarajevo kommer fem kvinnor som just nu får hjälp av nätverket. De tillhör en grupp städerskor som sparkats från ett av Sarajevos modernaste varuhus. Efter ett år med fasta kontrakt togs en städagentur in. Städerna blev tillsagda att slarva med städningen för att spara pengar.

När de vägrade fuska och inte sade upp sig frivilligt fick samtliga sparken. Nu har advokater anlåtats för att driva en grupptalan mot företaget.

– Chefen var chockad. Han trodde inte att en grupp städerskor skulle stå upp för sina rättigheter, säger Azra Bubregović.

Para-Legal har funnits i tre år och nått goda resultat: 73 procent av de fall som facket har tagit sig an har klarats upp till förmån för arbetarna. Framgångarna med nätverket har lett till ökat förtroende och till att fler går med i facket.

Projektet har precis gått in i en ny fyraårsperiod. De kommande åren ska fokus även ligga på organisering och politisk påverkan. *

BOSNIEN OCH HERCE- GOVINA

Bosnien och Hercegovina har 3,9 miljoner invånare och bildades i och med Jugoslaviens sönderfall. Efter inbördeskriget 1992–1995 delades landet i två relativt självstyrande delar: Federationen Bosnien och Hercegovina och Republika Srpska. Det politiska systemet är komplicerat och gör att det blir nödvändigt att bilda koalitionsregeringar som haft svårt att hålla samman. Genom Palmecentret driver Handels, Handels avdelning 27, Kommunal Stockholm och IF Metall Östergötland fackliga samarbetsprojekt i landet.

Karin Jungerhem, inter- nationell sekreterare på Handels

– Alla arbetstagare ska behandlas med respekt. De har rätt att ha en röst. I dag kommer världen närmare eftersom många företag verkar globalt och tillverkning har flyttat utomlands.

LIKA RÄTTIGHETER FÖR ALLA

TEXT: PETTER HOLMGREN FOTO: SSSK

IF METALL I GÖTEBORG INITIERADE 2010 projektet "Vi är lika" i den serbiska staden Kragujevac för att arbeta med jämställdhet inom den fackliga organisationen Savez Samostalnih Sindikata Kragujevac (SSSK).

Serbien har hög arbetslöshet, speciellt för kvinnor. Det fackliga projektet bidrar till jämställdhet och att kvinnor kan utbilda sig.

Slavica Stepović, vice ordförande i SSSK, tycker att projektet är väldigt viktigt.

– Vi arbetar med att utveckla kunskap inom fackförbunden, att mobilisera kvinnor och hjälpa dem att kräva sina rättigheter själva, säger Slavica Stepović.

På frågan om projektet skapar kvinnliga förebilder ger hon ett rungande ja till svar.

– Jag tror att vi behöver få med männen i vår förändringsprocess också. Det första steget handlar om kvinnornas familjer. De måste bland annat acceptera att hon inte ska bli någon hemmafru, säger Slavica Stepović.

Projektet har gett resultat. Fler kvinnor har fått fackliga förtroendeuppdrag, särskilda kvinnosektioner har startats och SSSK har ändrat sina stadgar så att ordföranden för de kvinnliga sektionerna har en ständig plats i styrelsen. *

**Inga-Lill Samuelsson,
IF Metall Göteborg**

– Det är viktigt att visa att det går för kvinnor att ta plats i de beslutande organen.

SERBIEN

Serbien har drygt 7 miljoner invånare. Serbien var den största delrepubliken i Jugoslavien innan landet upplöstes. 2006 lämnade Montenegro unionen med Serbien och 2008 utropade sig Kosovo som självständigt, något Serbien ännu inte har erkänt. Serbiska arbetares vardag präglas av fabriker som lägger ner, hög arbetslöshet och fientlighet mot organiserad arbetskraft. IF Metall i Östergötland och Göteborg samt LO-distriktet i Västsverige driver projekt i Serbien genom Palmecentret för att arbetare ska bli mer medvetna om sina rättigheter och få större möjligheter att utkräva dem.

SOMALIA

Somalia (Förbundsrepubliken Somalia), som har drygt 10 miljoner invånare, bildades 1960 när de två kolonierna Brittiska Somaliland och Italienska Somaliland blev självständiga. Officiella språk är somaliska och arabiska. Engelska och italienska har fortfarande stor betydelse. Somalias fackliga landsorganisation Festu samarbetar med svenska LO, bland annat har de tillsammans med Palmecentret ett projekt som handlar om utbildning av fackligt förtroendevalda.

FAKLET TROR PÅ EN BÄTTRE FRAMTID

FOTO: FESTU

NÄR SOMALIA NÄMNS i nyhetsrapporteringen är det ofta i samband med fattigdom och krig. Somalia är ett av världens fattigaste länder – en majoritet av befolkningen lever på mindre än en dollar om dagen – och det har varit inbördeskrig sedan början av 1990-talet. Men här finns också människor som organiserar sig för att vara med och bygga upp ett bättre land.

Den somaliska fackföreningsrörelsen är fortfarande liten, men på frammarsch. För några år sedan bildade fem fackförbund landsorganisationen Federation of Somali Trade Unions (Festu).

– Det är viktigt att arbetarna i Somalia organiserar sig, säger Omar Faruk Osman som är generalsekreterare för Festu.

– Annars blir det lätt för företagen att splittra de anställda, eller lura dem.

I dag har Festu tio medlemsförbund som tillsammans organiserar cirka 27 000 arbetare över hela landet. De största förbunden är livsmedelsarbetarnas fackförbund och ett förbund för fiskare och hamnarbetare. Omar Faruk Osman berättar att de viktigaste uppgifterna för den somaliska fackföreningsrörelsen är att jobba för stärkt anställningstrygghet och bättre arbetsmiljö. Och så måste de värva fler medlemmar så att facket kan bli starkare.

Det är ingen enkel uppgift som facket i Somalia har framför sig. Arbetslösheten är ungefär 50 procent och analfabetismen är utbredd. Den väpnade konflikten gör att det är svårt att bedriva normal facklig verksamhet. Det är vanligt att fackligt aktiva hotas eller trakasseras.

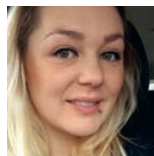
Men Omar Faruk Osman är optimistisk inför framtiden.

– Det kommer att bli fred, det är vi övertygade om. Och vi arbetare vill vara med och göra Somalia till ett demokratiskt och rättvist land. *

Karl-Petter Thorwaldson, ordförande LO

– Vid storstrejken 1909 samlade arbetare över hela världen in pengar till våra svenska strejk-kassor. I dag stödjer vi lika självklart våra kamrater i andra länder i deras fackliga arbete. För trots nationella skillnader har fackföreningar i alla länder alltid en sak gemensamt: För att kunna förändra våra villkor måste vi organisera oss tillsammans med våra arbetskamrater.

**Elin Persson,
elektriker**

– För mig är det ganska enkelt varför vi ska jobba fackligt internationellt. Alla har rätt till rättigheter. Var man än befinner sig och vad man än jobbar med.

FACKLIGT JÄMSTÄLLDHETSARBETE

TEXT: CALLE SUNDSTEDT FOTO: PALMECENTRET

SITUATIONEN FÖR MÅNGA lantarbetare i Zimbabwe påminner om hur statarna i Sverige hade det för 100 år sen. Lagstiftningen är ganska bra, speciellt efter att grundlagen skrevs om 2013. Problemet är att lagen inte efterlevs.

Lantarbetarna kämpar i första hand för en lön de kan leva på. Deras fackförbund General Agriculture and Plantation Workers Union of Zimbabwe (Gapwuz) försöker stärka de fackliga kommittéer som finns på farmarna. Gapwuz samarbetar bland annat med Kommunals region Mitt. Den fackliga centralorganisationen i Zimbabwe, Zimbabwe Congress of Trade Unions (ZCTU) samarbetar med svenska Elektrikerförbundet och Palmecentret för att stödja kvinnor i fackföreningsrörelsen så att de ska kunna ta förtroendeuppdrag. Genom workshops och arbetsplatsbesök försöker man förbättra jämställdheten och bekämpa könsrelaterat våld – på arbetsplatsen, i organisationen och i samhället i stort.

Även i Namibia är Palmecentret med och driver ett projekt för ökad jämställdhet, tillsammans med fackförbundet Metal and Allied Namibian Workers Union (Manwu). Projektet syftar till att stärka kvinnor i organisationen.

Labour Resource and Research Institute (LaRRI) är ett fackligt forskningsinstitut i Namibia som Palmecentret jobbar med. Institutet håller utbildningar för fackliga förhandlare och publicerar rapporter inom olika områden som är relevanta för arbetarrörelsen i Namibia. För närvarande genomför de studier kring minimilöner inom den informella sektorn. *

ZIMBABWE

Zimbabwe har 13 miljoner invånare och styrs sedan 1980 av president Robert Mugabe och hans parti Zanu-PF. Under 1990-talet hamnade landet i ekonomisk kris som förvärrades av en våldsam jordreform 2000–2002. Den största utmanaren till Zanu-PF är oppositionspartierna MDC och MDC-T, som bildades ur fackföreningsrörelsen. Det finns ett jäsande folkligt missnöje mot nyliberal ekonomisk politik och orättvis fördelning. Kommunal Mitt och Elektrikerförbundet är engagerade i fackliga projekt i Zimbabwe genom Palmecentret.

NAMIBIA

Namibia blev självständigt 1990 efter många års kamp mot den sydafrikanska ockupationsmakten. Landet har i dag cirka 2 miljoner invånare och styrs sedan självständigheten av den tidigare befrielse rörelsen SWAPO som i dag är ett politiskt parti. Landet har hög BNP tack vare gruvnäringen (som till stor del ägs av utländska företag), fiske och storskalig boskapsuppfödning. Det räknas som ett medelinkomstland men klassas samtidigt som det land i världen som har störst klyftor.

HEMBITRÄDEN ORGANISERAR SIG

FOTO: IDWF

– **JAG ÄR INTE ENSAM.** Fackföreningen och alla kamraterna ger styrka, berättar hembiträdet Isidra i Mexiko.

Varje söndag har aktivisterna i hembiträdesfackföreningen Caceh i Mexico City bokbord, där de informerar andra hembiträden om vilka rättigheter de har på jobbet. Genom att organisera sig, prata ihop sig och börja kämpa tillsammans försöker de mexikanska hushållsanställda förbättra sina villkor.

Hushållsarbetare är en av världens största yrkesgrupper. Enligt FN-organet ILO finns det runt om i världen 53 miljoner personer som arbetar i andras hushåll, och antalet ökar. Samtidigt uppger ILO att den siffran är lågt räknad och att det verkliga antalet kan ligga närmare 100 miljoner. En majoritet av hushållsarbetarna – men långtifrån alla – är kvinnor.

Hushållsanställda saknar ofta grundläggande rättigheter. Många lever i extrem fattigdom, utan skriftliga avtal, utan lagstadgad rätt till vilodagar eller semester. Vissa får inte ens betalt i pengar, utan arbetar för mat och husrum. Misshandel och sexuellt utnyttjande är vanligt förekommande. De som är migranter eller tillhör etniska minoriteter är extra utsatta.

Hushållsarbetarna i Mexiko började organisera sig i början av 2000-talet och 2015 bildades ett landsomfattande fackförbund för hushållsarbetare: Sindicato Nacional de Trabajadores y Trabajadoras del Hogar (Nationella fackföreningen för arbetare och arbeterskor i hushåll).

– Det var ett historiskt ögonblick, säger Marcelina Bautista från Caceh som varit drivande i att bilda det nya förbundet.

Förbundet kräver bland annat åtta timmars arbetsdag, och rätt till pension.

Det mexikanska hembiträdesfacket ingår i International Domestic Workers Federation (IDWF) – en global facklig organisation som verkar för hushållsarbetsares rättigheter och för närvarande har ett 50-tal medlemsorganisationer från olika länder. IDWF samarbetar med svenska Kommunal genom Palmecentret.

En av de svåraste utmaningarna för hushållsarbetsarnas fackliga rörelse är att de flesta jobbar ensamma, med få eller inga arbetskamrater. IDWF har därför lanserat en digital kommunikationsplattform. Genom att registrera sig på plattformen kan hushållsarbetare över hela världen få tillgång till utbildningsmaterial och ansluta sig till olika aktiviteter. *

Sofia Eriksson, ombudsman på internationella enheten på Kommunal – Kommunal är det fackförbundet i Sverige som organiserar de hushållsanställda arbetstagarna. Eftersom arbetsmarknaden är en global marknad så är det en självklarhet för oss att stödja IDWF:s arbete samtidigt som vår egen organisation också utvecklas av det.

FOTO: FREDRIK SANDIN CARLSSON

Olof Palmes internationella center är den svenska arbetarrörelsens samarbetsorganisation för internationellt solidaritetsarbete. Den svenska arbetarrörelsen bildades av människor som levde under förtryck och som insåg att de var starkare tillsammans. Nu sker en liknande utveckling i många andra länder – och då kan vi hjälpas åt att kämpa för en bättre värld.

Palmecentrets 27 medlemsorganisationer: LO, Byggnads, Elektrikerförbundet, Fastighetsanställdas förbund, GS-facket, Handelsanställdas förbund, Hotell- och restaurangfacket, IF Metall, Kommunal, Livsmedelsarbetareförbundet, Musikerförbundet, Målareförbundet, Pappersindustriarbetareförbundet, Seko, Transportarbetareförbundet, ABF, Folkets Hus och Parker, Föreningen Arbetarrörelsens Folkhögskolor, Hbt-socialdemokrater, Hyresgästföreningen, S-kvinnor, S-studenter, Socialdemokrater för tro och solidaritet, Socialdemokraterna, SSU, Unga Örnar, Verdandi